

DANIEL PETER JANÁČEK, O.PRAEM.
OPAT STRAHOVSKÝ

2022 1. neděle adventní

„I have a dream“ – „Mám sen, sním o tom, že jednoho dne tento národ povstane a bude žít skutečný význam svého kréda – tyto pravdy považujeme za samozřejmé: že všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni.“ To jsou slova z nejslavnějšího projevu M. L. Kinga jako volání po rovnosti a konci rasové diskriminace. „Ten, kdo má vize, by měl navštívit lékaře,“ tato věta je zase citací Helmuta Schmidta, který měl rád jako kancléř reálnou politiku. Byla pro něj uměním možného. Oproti tomu Federico Fellini mluvil: „Skutečný realista je vizionář,“ stejně jako Erich Fromm, který říkal: „Vitalita, je resultát vize. Když člověk nemá žádnou vizi o něčem, co je větší, krásnější, důležitější, pak se redukuje jeho vitalita a člověk se stává slabším.“ Člověk bez naděje churaví. Naděje je jako magnetický pól života. Jako je ručička kompasu neustále nasměrovaná na tento bod, tak naše vize udávají směr našeho života. Může být správný, nebo také ne, může mít úspěch, nebo být bez úspěchu. S vizí jsou úspěchy krásnější a neúspěchy lehčí.

Jednu z takových vizí, která nás po tisíciletí fascinuje, je vize proroka Izajáše:

„Národy zkoují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit.“

Této vizi neodolal ani samotný Sovětský svaz, který roku 1959 daroval před budovu Spojených národů v New Yorku sochu svalnatého kováře od Jevgenije Vučetiče, který měl představovat po zuby ozbrojený Sovět jako tvůrce pokoje. Vytvářet pokoj je věcí silných, ne slabých – to bylo a je jeho poselství až do dnešních dnů. Na konci takové vize není žádná naděje, na konci takové vize je prázdnota, prostě nic.

Ale změnit meče v radlice a kopí ve vinařské nože není samotnou vizí Izajáše, to je důsledek. Vize jsou věty předtím: **„Pevně bude stát hora s Hospodinovým domem na vrcholu hor, vyvýšena nad pahorky. Budou k ní proudit všechny národy, soudit bude národy, rozsuzovat četné kmeny.“** Národy přijdou, ne aby válčily, ne z donucení, ale proto, že jsou vyprahlé samy sebou a touží po skutečném životě, po životě s Bohem.

Na konci Izajášovy vize stojí věta: „**Jakubův dome, vzhůru, chodíme v Hospodinově světle!**“ Možná si připomeňme větu z učebnice fyziky: Energii nelze vytvořit nebo vyrobit, lze ji jenom konvertovat z jedné formy na druhou. Pro nás jako pro křesťany to znamená, že nemůžeme vytvořit Boží energii pro svou budoucnost. Ale ona tady je, v Božích zaslíbeních, v Božích slibech, v něm samotném. My ji můžeme přeměnit v otevřené uši, přátelská slova, jemná gesta, my se sami můžeme nechat Bohem změnit. K tomu nás vyzývá celý advent: **Jakubův dome, vzhůru, chodíme v Hospodinově světle.**